

REBECCA ROSS

№ 1 ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ,
ΟΥΤΕ ΠΟΛΕΜΟΣ,
ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ
ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΣΕΙ.

ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΔΕΘΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αντίπαλο δέος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Divine rivals
Από τις Εκδόσεις Wednesday Books New York, 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rebecca Ross
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βάσια Τζανακάρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μάνος Μπανάνος
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γιώγ Τρικεριώτη

© Rebecca Ross, 2023
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kelley McMorris/Shannon Associates
© Σχεδιασμού εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd, 2023
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5545-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

REBECCA ROSS

ΑΝΤΙΠΑΛΟ
ΔΕΟΣ

Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Γράμματα
μέσα
από την
ντουλάπα

{ 1 }

Ορκισμένοι εχθροί

ΠΕΝΤΕ ΜΗΝΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Η Άιρις έτρεχε μες στη βροχή με ένα σπασμένο τακού-
νι και τη φθαρμένη καμπαρντίνα της. Το στήθος της
φούσκωνε από την ελπίδα, που της έδινε σβελτάδα
και τύχη καθώς διέσχιζε τις ράγες του τραμ στο κέντρο. Πε-
ρίμενε αυτή τη μέρα εδώ και εβδομάδες και ήξερε ότι ήταν
έτοιμη. Κι ας ήταν μούσκεμα, πεινασμένη, και με σπασμένο
τακούνι.

Το πρώτο τσίμπημα ανησυχίας το ένιωσε όταν μπήκε στον
προθάλαμο. Το κτίριο ήταν παλιό, χτισμένο πριν από την ήτ-
τα των θεών. Στο ταβάνι υπήρχαν ζωγραφισμένοι μερικοί από
τους νεκρούς θεούς, και παρόλο που υπήρχαν ρωγμές και το
φως των χαμηλών πολυέλαιων ήταν αμυδρό, η Άιρις πάντα
σήκωνε το βλέμμα και τους κοίταζε. Θεοί και θεές που χό-
ρευαν ανάμεσα στα σύννεφα, με μακρινούς χρυσοποίκιλτους
μανδύες και αστέρια που έλαμπαν στα μαλλιά τους, έχοντας

το βλέμμα στραμμένο κάτω. Μερικές φορές τής φαινόταν ότι αυτά τα ζωγραφιστά μάτια την παρακολουθούσαν και η Άιρις ανατρίχιαζε. Έβγαλε το χαλασμένο δεξί της παπούτσι κι έτρεξε στο ασανσέρ κουτσαίνοντας. Και μόνο που σκέφτηκε *εκείνον* οι σκέψεις για τους θεούς έσβησαν στο λεπτό. Ίσως η βροχή να είχε καθυστερήσει και τον Ρόμαν κι έτσι να είχε ακόμα ελπίδα.

Περίμενε ένα ολόκληρο λεπτό. Βρήκε τη μέρα να κολλήσει το καταραμένο το ασανσέρ. Αποφάσισε να πάει από τις σκάλες, να ανέβει γρήγορα στον πέμπτο. Όταν τελικά άνοιξε τη βαριά πόρτα της *Όουθ Γκαζέτ*, έτρεμε και είχε ιδρώσει. Την τύλιξε ένα τεχνητό κίτρινο φως, η μυρωδιά από βαρύ τσάι και η πρωινή φασαρία των γραφείων της εφημερίδας.

Είχε αργήσει τέσσερα λεπτά.

Η Άιρις στάθηκε μες στη βοή και κοίταξε φευγαλέα προς το γραφείο του Ρόμαν.

Ήταν άδειο, και χάρηκε μέχρι που κοίταξε προς τον πίνακα εργασιών και τον είδε να στέκεται εκεί και να την περιμένει. Μόλις το βλέμμα τους συναντήθηκε εκείνος χαμογέλασε νωχελικά, άπλωσε το χέρι στον πίνακα και ξεκαρφίτσωσε ένα χαρτάκι. Η τελευταία ανάθεση.

Η Άιρις δεν κουνήθηκε, ούτε όταν ο Ρόμαν Κιτ έκανε σλάλομ γύρω από τα γραφεία για να τη χαιρετήσει. Ήταν ψηλός και ευκίνητος, με ζυγωματικά που έκοβαν πέτρα. Κουνούσε το χαρτάκι ψηλά, στον αέρα, ώστε να μην μπορεί να το πιάσει. Και το ήθελε τόσο πολύ.

«Πάλι άργησες, Γουίνου», είπε. «Δεύτερη φορά αυτή την εβδομάδα».

«Δεν ήξερα ότι κρατάς λογαριασμό, Κιτ».

Το χαμόγελό του έσβησε όταν κοίταξε τα χέρια της και είδε ότι κρατούσε το σπασμένο τακούνι της. «Μάλλον είχες κάποια αναποδιά».

«Καθόλου», απάντησε με το κεφάλι ψηλά. «Το είχα σχεδιάσει».

«Να σπάσει το τακούνι σου;»

«Να πάρεις εσύ την τελευταία ανάθεση».

«Καλοσύνες;» Σήκωσε το φρύδι του. «Παράξενο. Δε θα μονομαχήσουμε μέχρι θανάτου;»

Γέλασε ρουθουνίζοντας. «Υπερβολική διατύπωση, Κιτ. Κάτι που επίσης κάνεις συχνά στα άρθρα σου. Πρέπει να την προσέχεις αυτή την τάση αν πάρεις στήλη».

Ψέμα: η Άιρις σπάνια διάβαζε αυτά που έγραφε, αλλά εκείνος δεν το ήξερε.

Ο Ρόμαν την κοίταξε παραξενεμένος. «Τι υπερβολικό βρίσκεις στο ότι οι στρατιώτες αγνοούνται στο μέτωπο;»

Το στομάχι της Άιρις σφίχτηκε αλλά έκρυψε την αντίδρασή της με ένα αμυδρό χαμόγελο. «Αυτή είναι η τελευταία ανάθεση; Σ' ευχαριστώ που μου το είπες». Έκανε μεταβολή και κινήθηκε βιαστικά για το γραφείο της.

«Δεν έχει σημασία αν το ξέρεις», επέμεινε ακολουθώντας την. «Εγώ το ανέλαβα».

Έφτασε στο γραφείο της και άναψε τη λάμπα. «Φυσικά, Κιτ».

Ο Ρόμαν δεν έφυγε. Στάθηκε δίπλα στο γραφείο της και την κοίταζε καθώς τακτοποιούσε την κεντητή τσάντα της και το σπασμένο τακούνι της σαν να ήταν παράσημο. Έβγαλε την καμπαρντίνα της. Σπάνια την παρακολουθούσε τόσο προσεκτικά, και η Άιρις έριξε κατά λάθος τη μολυβοθήκη της.

«Ήθελες κάτι;» ρώτησε μαζεύοντας βιαστικά τα μολύβια πριν κυλήσουν και πέσουν στο πάτωμα. Φυσικά, ένα έπεσε, και προσγειώθηκε ακριβώς μπροστά στα δερμάτινα μπρογκ του Ρόμαν. Δεν έκανε τον κόπο να της το πιάσει κι εκείνη κατάπιε μια βρισιά καθώς έσκυψε να το μαζέψει, και πρόσεξε πόσο γυαλιστερά ήταν τα παπούτσια του.

«Θα γράψεις κι εσύ άρθρο για τους αγνοούμενους στρατιώτες», είπε. «Παρόλο που δεν έχεις όλες τις πληροφορίες».

«Σε ανησυχεί αυτό, Κιτ;»

«Όχι. Και βέβαια όχι».

Περιοργάστηκε το πρόσωπό του. Άφησε τη μολυβοθήκη στο πίσω μέρος του γραφείου, για να μην υπάρχει περίπτωση να την ξαναρίξει. «Σου έχει πει ποτέ κανείς ότι συνοφρυώνεσαι όταν λες ψέματα;»

Την κοίταξε ακόμα πιο συνοφρυωμένος. «Όχι, επειδή κανείς δε με κοιτάζει τόσο ώρα όση εσύ, Γουίνουου».

Κάποιος σε ένα διπλανό γραφείο χασκογέλασε. Η Άιρις κοκκίνισε και κάθισε. Προσπάθησε να βρει μια έξυπνη απάντηση αλλά δεν τα κατάφερε, γιατί δυστυχώς ήταν όμορφος και συχνά τραβούσε το βλέμμα της.

Έκανε το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει. Έγειρε πίσω στην καρέκλα της και χάρισε στον Ρόμαν ένα λαμπερό χαμόγελο. Ένα χαμόγελο τόσο πλατύ, που σχημάτιζε γραμμούλες γύρω από τα μάτια της. Όπως το περίμενε, η έκφρασή του σκοτεινίασε αμέσως. Δεν του άρεσε καθόλου όταν του χαμογελούσε έτσι. Πάντα τον έκανε να υποχωρεί.

«Καλή τύχη με το θέμα σου», του είπε εύθυμα.

«Κι εσύ καλά να περάσεις με τις νεκρολογίες», απάντησε κοφτά κι επιτέλους πήγε στο γραφείο του, από το οποίο δυστυχώς τη χώριζαν μόνο δύο γραφεία. Το χαμόγελό της εξαφανίστηκε μόλις γύρισε την πλάτη του. Κοίταζε ακόμα αφηρημένη προς το μέρος του όταν στο οπτικό της πεδίο μπήκε η Σάρα Πριντλ.

«Τσάι;» είπε η Σάρα σηκώνοντας μια κούπα. «Μου φαίνεται ότι το χρειάζεσαι, Γουίνουου».

Η Άιρις αναστέναξε. «Ναι, σ' ευχαριστώ, Πριντλ». Πήρε το τσάι και το άφησε με δύναμη στο γραφείο της, δίπλα σε μια στοίβα χειρόγραφες νεκρολογίες που περίμεναν να τις τακτο-

ποιήσει, να τις διορθώσει και να τις δακτυλογραφήσει. Αν είχε έρθει εγκαίρως ώστε να πάρει το θέμα, ο Ρόμαν θα ήταν αυτός που θα ασχολούνταν τώρα με αυτή τη στενάχωρη υπόθεση.

Η Άιρις κοίταξε τη στοίβα και θυμήθηκε την πρώτη της μέρα στη δουλειά πριν από τρεις μήνες. Πως ο Ρόμαν Κιτ ήταν ο τελευταίος που της έδωσε το χέρι του και συστήθηκε, πως την είχε πλησιάσει με τα χείλη σφιγμένα και ένα παγερό, περιέργο βλέμμα. Σαν να ζύγιζε πόσο απειλητική ήταν για εκείνον και τη θέση του στην Γκαζέτ.

Η Άιρις σύντομα κατάλαβε τι γνώμη είχε για εκείνη. Συγκεκριμένα, το κατάλαβε μισή ώρα μετά τη γνωριμία τους. Τον είχε ακούσει να λέει σε έναν συντάκτη, «Δε θα είναι ανταγωνισμός για μένα. Καθόλου. Παράτησε το Γούντι Γκρόουβ την τελευταία χρονιά».

Τα λόγια του ακόμα την πλήγωναν.

Δεν περίμενε να γίνουν ποτέ φίλοι. Πώς ήταν δυνατόν όταν και οι δύο ανταγωνίζονταν για την ίδια στήλη; Αλλά η επηρεαζόμενη στάση του την είχε κάνει να θέλει περισσότερο να τον νικήσει. Και ήταν επίσης ανησυχητικό ότι ο Ρόμαν Κιτ ήξερε περισσότερα για εκείνη απ' ό,τι εκείνη γι' αυτόν.

Που σήμαινε ότι έπρεπε να ξεθάψει τα μυστικά του.

Τη δεύτερη μέρα στη δουλειά, πλησίασε το πιο φιλικό άτομο. Τη Σάρα.

«Πόσο καιρό δουλεύει εδώ ο Κιτ;» είχε ρωτήσει η Άιρις.

«Σχεδόν έναν μήνα», είχε απαντήσει η Σάρα. «Οπότε μην ανησυχείς ότι υπάρχει επετηρίδα. Νομίζω ότι και οι δύο έχετε ίσες ευκαιρίες για προαγωγή».

«Και η οικογένειά του με τι ασχολείται;»

«Ο παππούς του ήταν πρωτοπόρος του σιδηρόδρομου».

«Άρα η οικογένειά του έχει λεφτά».

«Με το τσουβάλι», είπε η Σάρα.

«Σε ποιο σχολείο πήγε;»

«Νομίζω στο Ντέβαν Χολ, αλλά μη το δέσεις κόμπο».

Σχολείο υψηλού κύρους όπου στέλνανε τα κακομαθημένα τους οι περισσότεροι πλούσιοι γονείς του Όουθ. Το ακριβώς αντίθετο από το ταπεινό Γουνίντι Γκρούουβ της Άιρις. Όταν το άκουσε σχεδόν τινάχτηκε, αλλά συνέχισε λέγοντας, «Έχει δεσμό με καμία;»

«Απ' όσο ξέρω όχι», είχε απαντήσει η Σάρα ανασηκώνοντας τους ώμους. «Αλλά δε μας λέει και πολλά για τη ζωή του. Για την ακρίβεια δεν ξέρω και πολλά γι' αυτόν εκτός από το ότι δε θέλει κανείς να του αγγίζει τα πράγματα στο γραφείο του».

Έχοντας ικανοποιηθεί εν μέρει με τις καινούριες πληροφορίες που απέκτησε, η Άιρις αποφάσισε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να αγνοήσει τον ανταγωνιστή της. Μπορούσε ως επί το πλείστον να προσποιείται ότι δεν υπήρχε. Σύντομα όμως ανακάλυψε ότι αυτό θα ήταν όλο και πιο δύσκολο καθώς ήταν αναγκασμένοι να παραβγαίνουν κάθε πρωί ως τον πίνακα ανακοινώσεων για τα θέματα της εβδομάδας.

Η Άιρις είχε προλάβει να πάρει το πρώτο.

Έπειτα ο Ρόμαν πήρε το δεύτερο, αλλά μόνο επειδή τον άφησε. Αυτό της έδωσε την ευκαιρία να τον διαβάσει. Είχε καθίσει σκυφτή στο γραφείο, διαβάζοντας τι είχε γράψει ο Ρόμαν για έναν παίκτη του μπίτζμπολ που είχε αποσυρθεί – ένα άθλημα το οποίο δεν ενδιέφερε ποτέ την Άιρις και ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι την είχε παρασύρει η αιχμηρή και πνευματώδης γραφή του Ρόμαν. Κάθε του λέξη τη μάγευε, σχεδόν ένιωθε τις ραφές της μπάλας στο χέρι της, τη ζεστή καλοκαιρινή βραδιά, τον ενθουσιασμό του πλήθους στο γήπεδο–

«Διαβάζεις κάτι που σου αρέσει;»

Ο περιφρονητικός τόνος στη φωνή του Ρόμαν διέλυσε τα μάγια. Η Άιρις ξαφνιασθηκε, τσαλάκωσε την εφημερίδα. Αλλά ο Ρόμαν ήξερε πολύ καλά τι διάβαζε και ήταν αλαζονικός. «Καθόλου», είχε πει εκείνη. Και επειδή ήθελε απεγνω-

σμένα κάτι για να ξεχάσει την ντροπή της, πρόσεξε το όνομά του, τυπωμένο με μικρά μαύρα γράμματα κάτω από τον τίτλο της στήλης.

ROMAN K. KIT

«Το Κ από πού βγαίνει;» ρώτησε και τον κοίταξε.

Εκείνος σήκωσε την κούπα με το τσάι του και ήπια μια γουλιά, αρνούμενος να απαντήσει. Αλλά την κοίταξε στα μάτια πάνω από το σπασμένο χείλος της πορσελάνης.

«Ρόμαν Κορδωμένος Κιτ;» είχεμαντέψει η Άιρις. «Ή μήπως Ρόμαν Κακομαθημένος Κιτ;»

Πλέον ο Ρόμαν δεν το διασκέδαζε τόσο. Δεν του άρεσε να τον κοροϊδεύουν, και η Άιρις χαμογέλασε πιο πλατιά γέροντας πίσω στην καρέκλα της.

«Ή ίσως Ρόμαν Κακότροπος Κιτ;»

Ο Ρόμαν γύρισε κι έφυγε χωρίς να πει λέξη, με σφιγμένο το σαγόνι.

Όταν έφυγε, η Άιρις διάβασε το υπόλοιπο άρθρο του με την ησυχία της. Ταράχτηκε –το γράψιμό του ήταν εκπληκτικό– και εκείνο το βράδυ τον είχε ονειρευτεί. Το πρωί έσκισε την εφημερίδα και ορκίστηκε να μην ξαναδιαβάσει άρθρο του. Αν διάβαζε, θα έχανε τη θέση από εκείνον.

Όμως τώρα, καθώς το τσάι της κρύωνε, το ξανασκεφτόταν. Αν το άρθρο του ήταν για τους αγνοούμενους στρατιώτες, μπορεί να την ενδιέφερε.

Η Άιρις πήρε ένα λευκό χαρτί από τη στοίβα στο γραφείο της και το έβαλε στη γραφομηχανή. Αλλά τα δάχτυλά της έμειναν μετέωρα πάνω από τα πλήκτρα καθώς άκουγε τον Ρόμαν να μαζεύει τα πράγματά του στην τσάντα ταχυδρόμου του. Τον άκουσε να φεύγει από το γραφείο, σίγουρα πήγαινε να συγκεντρώσει πληροφορίες για το θέμα του, τα βήματά του πνιχτά,

χάνονταν μες στο κροτάλισμα των γραφομηχανών, τα μουρμουρητά και τον καπνό των τσιγάρων.

Έσφιξε τα δόντια της και άρχισε να δακτυλογραφεί την πρώτη νεκρολογία.

Όταν κόντευε να τελειώσει, ένιωθε καταβεβλημένη από τις νεκρολογίες. Πάντα αναρωτιόταν τι να είχε προκαλέσει τους θανάτους και φανταζόταν ότι το κοινό θα ενδιαφερόταν περισσότερο να τις διαβάσει αν περιλαμβάνονταν τέτοιες πληροφορίες. Δάγκωσε μια παρανυχίδα και ένωσε την αμυδρή μεταλλική γεύση στο δάχτυλό της από τα πλήκτρα της γραφομηχανής. Όταν δε δούλευε κάποιο θέμα, πνιγόταν στη δουλειά με τις μικρές αγγελίες ή τις νεκρολογίες. Τους τελευταίους τρεις μήνες στην *Γκαζέτ* είχε ασχοληθεί και με τα τρία, και το καθένα αντλούσε διαφορετικές λέξεις και συναισθήματα από μέσα της.

«Στο γραφείο μου, Γουίνοου», άκουσε μια γνώριμη φωνή. Ο Ζεμπ Ότρι, το αφεντικό της, χτύπησε περνώντας το χώρισμα του γραφείου της με τα δάχτυλά του που ήταν στολισμένα με χρυσά δαχτυλίδια. «*Τώρα*».

Η Άιρις παράτησε τη νεκρολογία και τον ακολούθησε σε ένα δωμάτιο με τζαμαρία. Πάντα είχε μια αποπνικτική μυρωδιά σαν λαδωμένο δέρμα και καπνό και έντονο αφτερσίβ. Ο Ζεμπ κάθισε στο γραφείο του, εκείνη κάθισε στην μπερζέρα απέναντί του, και καταπολέμησε την επιθυμία της να σπάσει τους κόμπους των χεριών της.

Ο Ζεμπ την κοίταξε έντονα για ένα ατελείωτο λεπτό. Ήταν μεσήλικας με αραιά ξανθά μαλλιά, γαλανά μάτια και λακκάκι στο πιγούνι. Μερικές φορές τής φαινόταν ότι μπορούσε να διαβάσει τη σκέψη της, κι αυτό την έκανε να νιώθει άβολα.

«Άργησες σήμερα το πρωί», είπε.

«Μάλιστα, κύριε, συγγνώμη. Με πήρε ο ύπνος και έχασα το τραμ».

Συνοφρυνώθηκε και η Άιρις αναρωτήθηκε αν μπορούσε να καταλάβει και τα ψέματα. «Ο Κιτ πήρε το τελευταίο θέμα, αλλά μόνο επειδή άργησες, Γουίνου. Το ανάρτησα στον πίνακα στις οχτώ ακριβώς, όπως όλα τα άλλα», είπε ο Ζεμπ με αργόσυρτη φωνή. «Μόνο αυτή την εβδομάδα άργησες δυο φορές. Και ο Κιτ δεν έχει αργήσει ποτέ».

«Καταλαβαίνω, κύριε Ότρι. Αλλά δε θα ξανασυμβεί».

Το αφεντικό της έμεινε σιωπηλό για μια στιγμή. «Τους τελευταίους μήνες έχω δημοσιεύσει έντεκα θέματα του Κιτ και δέκα δικά σου, Γουίνου».

Η Άιρις κρατήθηκε να μη μιλήσει. Αλήθεια ήταν αριθμητικό το ζήτημα; Το ότι ο Ρόμαν είχε γράψει λίγο παραπάνω από εκείνη;

«Ξέρεις ότι σκόπευα να δώσω τη θέση στον Κιτ όταν ξεκίνησε να γράφει για μας;» συνέχισε ο Ζεμπ. «Μέχρι που το άρθρο σου κέρδισε τον Διαγωνισμό Γκαζέτ-τον-Χειμώνα. Από τα εκατό άρθρα που διάβασα, το δικό σου μου τράβηξε την προσοχή. Και σκέφτηκα, *Να ένα κορίτσι με ακατέργαστο ταλέντο. Θα ήταν κρίμα να το αφήσω να μου φύγει*».

Η Άιρις ήξερε τι είχε γίνει μετά. Δούλεψε στο εστιατόριο, έπλενε πιάτα, με τα όνειρά της ξεχασμένα, διαλυμένα. Δεν είχε σκεφτεί ότι το άρθρο που υπέβαλε στον ετήσιο διαγωνισμό της Γκαζέτ θα οδηγούσε κάπου, ώσπου γύρισε σπίτι και βρήκε μια επιστολή από τον Ζεμπ με το όνομά της. Ήταν μια πρόταση να δουλέψει στην εφημερίδα με τη δελεαστική υπόσχεση να πάρει δική της στήλη αν συνέχιζε να αποδεικνύεται εξαιρετική.

Αυτό είχε αλλάξει εντελώς τη ζωή της Άιρις.

Ο Ζεμπ άναψε τσιγάρο. «Πρόσεξα ότι τελευταία το γράψιμό σου δεν είναι εξίσου αιχμηρό. Για την ακρίβεια είναι λίγο πρόχειρο. Συμβαίνει κάτι στο σπίτι, Γουίνου;»

«Όχι, κύριε», απάντησε υπερβολικά γρήγορα.

Την κοίταξε καχύποπτα. «Πόσο είσαι είπαμε;»

«Δεκαοχτώ».

«Παράτησες το σχολείο τον περασμένο χειμώνα, σωστά;»

Δεν ήθελε να σκέφτεται την υπόσχεση στον Φόρεστ που δεν τήρησε. Αλλά έγνεψε, διαισθάνθηκε ότι ο Ζεμπ ήθελε να μάθει. Ήθελε να μάθει περισσότερα για την προσωπική της ζωή, κι αυτό την έκανε νευρική.

«Έχεις αδέρφια;»

«Έναν μεγαλύτερο αδερφό, κύριε».

«Και πού είναι τώρα; Τι δουλειά κάνει;» επέμεινε ο Ζεμπ. Η Άιρις απέστρεψε το βλέμμα, περιεργάστηκε το ασπρόμαυρο πάτωμα σκακιέρα. «Ήταν μαθητευόμενος ωρολογοποιός. Αλλά τώρα είναι στον πόλεμο. Στρατιώτης».

«Στο πλευρό της Ένβα, υποθέτω».

Έγνεψε ξανά.

«Γι' αυτό παράτησες το Γούντι Γκρόουβ;» ρώτησε ο Ζεμπ. «Επειδή έφυγε ο αδερφός σου;»

Η Άιρις δεν απάντησε.

«Κρίμα». Αναστέναξε βγάζοντας λίγο καπνό, αν και η Άιρις ήξερε τη γνώμη του Ζεμπ για τον πόλεμο και πάντα την εκνεύριζε. «Και οι γονείς σου;»

«Μένω με τη μητέρα μου» απάντησε κοφτά.

Ο Ζεμπ έβγαλε ένα μικρό φλασκί από το σακάκι του και έριξε μερικές σταγόνες στο τσάι του. «Θα σκεφτώ μήπως σου κάνω κάποια ανάθεση, αν και δεν κάνω τέτοια συνήθως. Λοιπόν, θέλω τις νεκρολογίες στο γραφείο μου ως τις τρεις».

Η Άιρις έφυγε χωρίς να πει κουβέντα.

Άφησε τις νεκρολογίες στο γραφείο του μία ώρα νωρίτερα από το αναμενόμενο, αλλά δεν έφυγε από το γραφείο. Άρχισε να σκέφτεται κάποιο θέμα σε περίπτωση που ο Ζεμπ όντως της έδινε μια ευκαιρία να αντιτάξει κάτι στο θέμα του Ρόμαν.

Όμως οι λέξεις ήταν παγωμένες μέσα της. Αποφάσισε να πάει στον μπουφέ να βάλει ένα ακόμη τσάι όταν είδε τον Ρόμαν Κακόβουλο Κιτ να μπαίνει μέσα.

Έλειπε όλη μέρα, προς μεγάλη της ανακούφιση, αλλά τώρα είχε αυτό το εκνευριστικό ανάλαφρο βήμα, σαν να έσφυζε από λέξεις που ήθελε να τις αφήσει να ξεχυθούν στο χαρτί. Ήταν αρχές άνοιξης και το πρόσωπό του ήταν αναποκοκκινισμένο από την ψύχρα και το παλτό του γεμάτο ψιχάλες, όπως κάθισε στο γραφείο κι άρχισε να ψάχνει στην τσάντα ταχυδρόμου να βρει το σημειωματάριό του.

Η Άιρις τον παρακολουθούσε καθώς έβαλε χαρτί στη γραφομηχανή κι άρχισε να δακτυλογραφεί μανιασμένα. Είχε χαθεί στον κόσμο του, στις λέξεις του, έτσι η Άιρις δεν έκανε τον κόπο να κάνει κύκλο για να πάει στο γραφείο της, όπως έκανε συχνά για να αποφύγει να περάσει από μπροστά του. Δεν την πρόσεξε, έτσι η Άιρις κάθισε και βάλθηκε να πίνει αργά το υπερβολικά γλυκό τσάι της κοιτάζοντας τη λευκή σελίδα.

Σε λίγο όλοι άρχισαν να φεύγουν με το σχόλασμα, εκτός από εκείνη και τον Ρόμαν. Μία μία οι λάμπες σβήνανε αλλά η Άιρις έμεινε εκεί δακτυλογραφώντας αργά και με δυσκολία, λες και κάθε λέξη έβγαινε με το τσιγκέλι, ενώ ο Ρόμαν, δυο γραφεία πιο πέρα, δακτυλογραφούσε σαν μανιακός.

Οι σκέψεις της ταξίδευαν στον πόλεμο των θεών.

Ήταν αναπόφευκτο: ο πόλεμος πάντα υπήρχε στο πίσω μέρος του μυαλού της, ακόμα κι αν μαινόταν εξακόσια χιλιόμετρα δυτικά του Όουθ.

Πώς θα τελειώσει; αναρωτήθηκε. Θα καταστραφεί ο ένας θεός ή και οι δύο;

Το τέλος πολλές φορές μπορούσε να βρεθεί στην αρχή, έτσι άρχισε να δακτυλογραφεί ό,τι ήξερε. Αποσπασματικά νέα που είχαν φτάσει ως εδώ, στο Όουθ, εβδομάδες αφότου συνέβησαν.

ΜΑΓΕΜΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΔΥΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ. ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΕΣ. ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ. ΜΙΑ ΜΟΙΡΑ.

Όταν δύο ανταγωνιστές δημοσιογράφοι βρίσκουν τον έρωτα μέσα από μια μαγική σύνδεση, η μοίρα τους εξαρτάται από το πώς θα αντιμετωπίσουν την κόλαση... μαζί.

Για αιώνες οι θεοί κοιμούνταν. Μα τώρα βρίσκονται ξανά σε πόλεμο.

Το μόνο που θέλει η δεκαοχτάχρονη Άιρις Γούνιουον είναι να κρατήσει την οικογένειά της ενωμένη. Με τον αδερφό της που αγωνίζεται στον πόλεμο των θεών να αγνοείται στο μέτωπο και τη μητέρα της να πνίγει τη στενοχώρια της στο ποτό, το καλύτερο που μπορεί να κάνει η Άιρις είναι να πάρει δική της στήλη στην Όουθ Γκαζέτ.

Όταν όμως τα γράμματα που στέλνει στον αδερφό της πέφτουν σε λάθος χέρια – τα χέρια του γοητευτικού αλλά ψυχρού Ρόμαν Κιτ, ανταγωνιστή της στην εφημερίδα –, μια απίθανη μαγική σύνδεση δημιουργείται.

Με τους δυο τους στο κέντρο ενός μυθικού πολέμου και τις γραφομηχανές τους στις αποσκευές τους, θα μπορέσει ο δεσμός τους να αντέξει τον πόλεμο για τη μοίρα της ανθρωπότητας και, κυρίως, την αγάπη;

Ένα επικό μυθιστόρημα, γεμάτο ελπίδα,
πόνο και την ασυναγώνιστη δύναμη της αγάπης.

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-5545-7

9 786180 155457

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 29875